

Zdeněk K. Slabý

Nedopsaný příběh o Pohádkáři a Paní V.

ilustrovala Lucie Dvořáková

Albatros

Nedopsaný příběh o Pohádkáři a Paní V.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdeněk K. Slabý
Nedopsaný příběh o Pohádkáři a Paní V. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nedopsaný příběh

o Pohádkáři a Paní V.

Zdeněk K. Slabý

Nedopsaný příběh o Pohádkáři a Paní V.

Ilustrovala Lucie Dvořáková

Albatros

O nevydané knížce

Pohádkář kráčel se svěšenou hlavou uličkami Starého Města a v levé ruce nesl naditou aktovku. Byl smutný, zarmoucený a zamyšlený. V aktovce si nesl rukopis pohádky, kterou psal přesně dva roky, dva měsíce, dva týdny, dva dny, a ještě dvě hodiny a dvě minuty navíc. Moc si na té pohádce zakládal. Celou tu dobu věřil, že na dvou stech dvaadvaceti stránkách pohádkového rukopisu se mu podařilo napsat spoustu věcí, o kterých by se měly děti dovědět, a že je napsal vesele a napínavě.

Teď si ale najednou nebyl jistý. Právě před dvaadvaceti, teď už třiaadvaceti minutami mu Hlavní Nakladatelka rukopis vrátila.

Řekla mu přísně a trochu roztržitě:

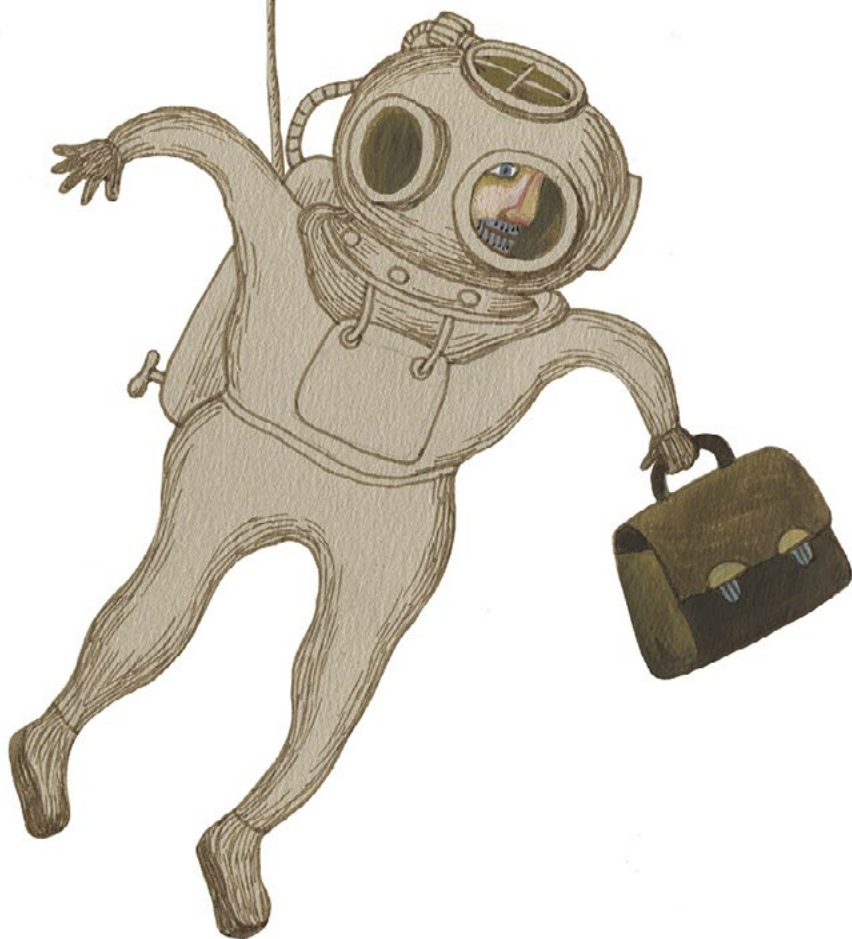
„Vážený pane Pohádkáři, ten váš příběh je příliš dlouhý, musíte ho zkrátit tak na čtvrtinu. A je v něm příliš veselých kousků. To nepřipadá v úvahu! Děti by se pak nesmály žertovným televizním pořadům. A navíc je napínavý. Jak si to vlastně představujete? Vždyť by děti večer nemohly usnout, byly by z té napínavosti celé tumpachové. Ale co vám vytýkáme hlavně: říkáte v něm otřepané pravdy, jako že moudřejší vyhraje nad hloupějším nebo že dobro zvítězí nad zlem. To přece ví každé malé dítě.“

„Víš,“ přikývl Pohádkář, ale hned namítl, „jenže je tomu tak i ve skutečnosti?“

„Do skutečnosti nám nemluvte,“ namíchla se Hlavní Nakladatelka. „Úplně stačí, když se do ní trefují autoři opravdických příběhů. Vy se držte pohádek, to je váš svět – králové, princezny, víly a tak.“

„Držím se pohádek,“ pravil Pohádkář a najednou mu bylo teskně. „Jenže ne právě s velkým úspěchem. Zrovna jste několika málo slovy odmítla můj pohádkový příběh, na kterém jsem pracoval dva roky...“

Hlavní Nakladatelka zbrunátněla netrpělivostí. Čekalo ji do večera jednání s dalšími dvaadvaceti autory.

„To už všechno známe. Domníváte se snad, že nedovedeme posoudit, jakou knížku máme, nebo nemáme vydat? Na tom nic nezměníte, i kdybyste chtěl se mnou rozprávět nahoru dolů ještě půl dne. Ale poradím vám: Jděte do života...“

„Kam?“ nechápal Pohádkář. „Cožpak jsem v nějakém neživotě?“

„Myslím to jinak a vy to dobře víte,“ zamračila se Hlavní Nakladatelka. „Jenom se tváříte, jako byste mě nechápal. Jsem přesvědčená, že